

Terrainet een Gang, fremfor til det ærede Medlem, som selv erkjender, at han slet ikke har set det. — Jeg har endnu kun en enkelt Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem; den angaar Flaaden. Det ærede Medlem bad nemlig om ikke at lægge for stor Bægt paa Torpedobaadene. Han kaldte disse Torpedobaade for Børn, men for haabefulde Børn. Det kunde passe fuldstændig for endel Aar siden, som f. Ex., da vi her i 1876, altsaa for 6 Aar siden, forhandlede om Flaademateriellet; men disse Børn have det tilfælles med andre haabefulde Børn, at de voxe i Aiden, blive større, blive kraftigere, og jeg tror virkelig, at, naar det ærede Medlem vil gjøre sig bekendt med en af vore nyeste Torpedobaade, vil han finde, at selv om de kunne kaldes Børn, er det meget kraftige Børn, som kunne gjøre mangen En stor Skade. Derimod er jeg ganske enig med ham i, at vi ikke bør basere Danmarks Forsvar paa Torpedobaade, at de store Skibe ere overordentlig vigtige. Men det Raad behøvede det ærede Medlem dog heller ikke at henvende til mig, det maa formodentlig være til en senere Marinebestyrelse, han henvendte det; thi naar det erindres, at alle de 30 Torpedobaade, der ere foreslaaede, koste mindst 1 Million Kr. mindre end eet eneste af de største Skibe, kan man dog ikke sige, at det er et Slags Attentat paa at ville basere Flaaden paa Torpedobaade. Men forøvrigt, jeg er enig med det ærede Medlem i at erkjende den overordentlige Vigtighed af, hvad vi kalde store Skibe, altsaa større og kraftigere Skibe; jeg erkjender naturligvis, at det er Skibe, man paa ingen Maade kan undvære. Jeg har blot ikke villet lade en saadan noget nedsettende Udtalelse om Torpedobaadene, som jeg tror, vi kunne have megen Gavn af, gaa helt upaatakt hen. Hermed skal jeg saa foreløbig slutte.

Sauerlev: Lige siden det Forslag, vi idag have til Behandling, er blevet forelagt her i Thinget, og jeg har havt Tid til at læse det igjennem, har jeg grundet meget paa, hvad der egentlig kan have været Regjeringens Mening med at forelægge dette Forslag. At det skulde være den, at Regjeringen kunde have et nogenlunde grundet Haab om at faae et saadant Lovforslag, med dette Indhold da navnlig, gennemført i denne Rigsdagsamling, tror jeg ikke kan være Tilfældet. Vi mindes jo saaledes godt, at da et Lovforslag af omtrent lignende Indhold senest var forelagt til Behandling her i Rigsdagen i 1876 og blev meget dybt behandlet og medførte en Oplosning af Folkethinget paa det Spørgsmaal, at da $\frac{3}{4}$ af Landets Vælgerbefolkning svarede Nei til det Princip, som her særlig er fremsat, nemlig at gjøre Kjøbenhavn til Centralfastning. At Regjeringen nu efter 6 Aars Forløb kunde have grundet Haab og Forventning om at faae et Forslag med de samme Principer gennemført, indser jeg ikke, der kan være nogen Mening i. Altsaa,

det kan neppe være det. Regjeringen har tænkt sig. Jeg har da tænkt mig, om det mulig kunde være Tilfældet, at den høitærede Krigs- og Marineminister kunde puste en Udtalelse af Landsthinget i Retning af Villigelse af disse Principers Gjennemførelse, til Exempel i Lighed med, hvad den høitærede Finanzminister ved et andet Forslag, nemlig Forslag til Toldlov, forlangte af Landsthinget, at det skulde give den høitærede Minister Attest for, at Erstatningsspørgsmaalet kunde godkjendes. At det kan have været den høitærede Ministers Mening, har nogen Sandsynlighed for sig. Men ogsaa det vil rimeligvis bryde, thi det forekommer mig, at Stemningen kunde synes at være meget delt i dette Thing, og i det andet Thing er den afgjort imod, saa at det neppe heller kan være Mening. Det mest Sandsynlige turde maaste være, at Regjeringen i et saadant Forslag søger en Retraitepost. Jeg skal imidlertid ikke forfølge disse Betragtninger videre, men henvende mig til selve Lovforslaget og dets Indhold, og derom skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger. Forinden jeg gaar over dertil, vil jeg dog forudskifte den Bemærkning, at der jo saavel i Tale som Skrift har været fremsat den Paastand, at i Spørgsmaal som dette ville kun de militære Medlemmer, de rette Sagkyndige, og kun de kunne have en begrundet Mening om, hvorledes sige Foranstaltninger bør fremmes. Jeg vil indrømme, at de militære Sagkyndige ikke bør udelades af Betragtning, navnlig hvad det Tekniske angaar; men der er, mine Herrer, flere Sider af Sagen ved Behandlingen af disse Spørgsmaal, som det bliver Lægmændenes Opgave og Pligt at danne sig en bestemt og begrundet Mening om, og som absolut maa faae en afgjørende Indflydelse med Hensyn til de Resultater, man kommer til. Det er saavel de finansielle som de politiske Spørgsmaal, og jeg veed, at jeg har ligesaavel en Ret som en Pligt til at danne mig en begrundet Mening om, hvorledes disse Spørgsmaal her bør fremmes, og det vil ogsaa se mærkeligt ud, hvis de Sagkyndige i de specielle Sager, som Rigsdagens Medlemmer beskæftige sig med, skulde have en afgjort Indflydelse paa deres Gjennemførelse. Det vilde saaledes i Toldsagen f. Ex. komme til at se forfærdelig broget ud. Derfor mener jeg, at, selv om jeg kan have en fra mange Andre afsvigende Mening, skal det ikke siges om mig, at jeg taler om Ting, jeg ikke har Ret til at tale om. Her foreslaas Forsvarsforanstaltninger, særlig paa Sjælland, og da navnlig i Kjøbenhavn og noget Lidt over i Sjælland. I Motiverne vil det ses, at Krigsbestyrelsen har tænkt sig den Mulighed, at i paakommende Tilfælde af Krig vilde det ikke blot være vånstelig, men ogsaa umuligt at hidføre Tropper fra Sjælland og Fyn over til Sjælland for at bidrage til Forsvaret mod en Fjende, som man har tænkt kunde an-